

Grad overbebyrdet. Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Justitsminister har fundet Anledning til allerede nu at søge denne Reform gennemført her i Kjøbenhavn. — Jeg er ogsaa paa adskillige Punkter fuldstændig enig i det Valg; som den højtærede Justitsminister har gjort imellem de forskellige Alternativer, der foreligge, det norske eller det tyske System. Det norske System gaar ud paa, at Politimesteren eller Paatalemyndigheden skal give „Forelæg“; det er altsaa ligefrem obligatorisk; der siges i den norske Straffelov, at han skal gøre det. Efter den tyske Lov overlades det derimod til Politimesterens eller Paatalemyndighedens Diskretion at afgøre, i hvilke Sager det kan ske. Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Justitsminister i, at det tyske System vistnok er det rigtigste. Dog ønsker jeg dertil at gøre den Bemærkning, at naar man, som det er sket her i Lovforslagets § 1, siger, at Politidirektøren kan i en Sag, som han antager kan afgøres med Bøde af ikke over 40 Kr., foretage disse Bødepaalæg, saa synes jeg, at det er at stille det noget for frit for den vedkommende Embedsmand. Naar man læser Bemærkningerne, vil man se, at Meningen er, at han i Virkeligheden kun skal foretage disse Bødepaalæg, naar Sagen er klar og utvivlsom; naar der derimod er Tvivl, hvad enten det er med Hensyn til det faktiske eller det retslige, mener Justitsministeren, at dette ikke bør ske, saa bør der ikke gives dette foreløbige Bødepaalæg, men Sagen henvises til Retten. Ja, det kunne vi vistnok blive enige om er rigtigt, men det staar ikke i Lovens Tekst. I Lovens Tekst er der givet Politidirektøren den fuldeste Frihed til at afgøre, hvornaar han vil gaa frem paa den Maade og hvornaar ikke. Der findes end ikke nogen Vejledning for ham, hvorledes han skal skønne over, hvilke Sager der skal behandles paa den Maade, og hvilke der straks skal gaa til Retten. Det er for stor en Myndighed, for stor en Frihed at give en hvilken som helst Embedsmand, og navnlig da en Embedsmand, der ikke er Dommer. — Jeg skal i Forbindelse hermed tillade mig at gøre opmærksom paa, at der maa jo dog føres en Kontrol med, hvorledes Politidirektøren benytter denne Myndighed. Den kan utvivlsomt misbruges paa den Maade, at man lader en nogenlunde graverende Sag blive afgjort med en lille Bøde. Det høje Justitsministerium maa kunne have Indseende med, hvorledes Politidirektøren benytter en saadan Myndighed. Der maa

indføres de fornødne Kontrolbestemmelser, saaledes at Justitsministeren kan skride ind, saafremt der sker Misbrug af denne Myndighed.

Jeg er ligeledes enig med den højtærede Justitsminister i, at naar Valget paa et andet Punkt er mellem det norske og tyske System, bør man der vælge det norske, nemlig at der maa udkræves en udtrykkelig Erklæring eller Vedtagelse fra den sigtede om, hvor vidt han underkaster sig Afgørelsen eller ikke. Man kan ikke blive staaende ved, at Passivitet eller Undladelse af at svare, i alt Fald inden en vis Frist, skal medføre, at man anser den paagældende som den, der har vedtaget en Bøde, og betragter det, der er sket, som en Dom, der er overgaaet ham. Det gaar ikke an. Man maa have en udtrykkelig Vedtagelse, helst med Navns Underskrift, som det forlanges i Norge — jeg skal senere komme tilbage til det — thi ellers gaar det ikke an at lade det, der er passeret, faa Retskraft som noget, der virker i Gængelses-tilfælde paa samme Maade som en Dom.

Naar jeg altsaa siger, at jeg er enig i Tanken, der ligger til Grund for Lovforslaget, og at jeg gerne vil medvirke til, at navnlig det norske System med „Forelæg“ bliver indført i vor Retspleje, og foreløbig i Kjøbenhavn, hvor der er særlig Anledning dertil, maa jeg erklære mig for saa vidt uenig med det 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), der mener, at denne Forberedelse, eller hvad man skal kalde det, bør ikke være hos Politidirektøren eller Paatalemyndigheden, men hos Retten. Jeg mener, den bør netop være hos Aktionsmyndigheden, Paatalemyndigheden, og det er ikke heldigt netop for Dommerens Skyld, at han, som det ofte sker i den offentlige Politiret, skal, om jeg maa bruge et skarpt Udtryk, staa og sjakre med den sigtede om, hvor stor Bøden skal være. Dommeren skal være Dommer; det er hans principale Gerning; han skal undersøge Sagen, og naar den er oplyst for ham, afsige Dommen. At optræde som Forligsmægler og repræsentere den ene Part er ikke nogen værdig Stilling for en Dommer, Stillingen er derimod ganske anderledes for Paatalemyndigheden. Denne repræsenterer den ene Part; han er den Part, der vil anlægge Sagen, og naar han skal sige til den sigtede, om han vil afgøre Sagen i Mindelighed ved at erlægge en saadan Bøde, saa komme vi ikke ud over det System, vi kende fra alle civile Sager, i hvilke der er paabudt tvungen Forligsmægling. Der skal prøves Forlig for at se, om Sagen kan afgøres i Mindelighed,